

wildgroei

ANARCHISTISCHE KRANT

NR 5

Leuvense stadsbestuur maakt jacht op ongewensten

50 nieuwe bewakingscamera's, een verbod op bedelarij, politiecontroles alom, ...

Leuven is een gat. Een provinciestadje met amper 100.000 inwoners, met een stadscentrum dat je op een kwartiertje doorkruisen kan, en een station dat je grootse dingen aankondigt, maar bij nader inzien slechts een lelijk geraamte blijkt te zijn dat lekt. En toch heeft Leuven de allures van een grootstad. Geen gelegenheid blijft onbenut wanneer er gepronkt kan worden met biergigant Inbev, de kennisfabriek met wereldfaam KUL en, tegenwoordig, een voetbalploeg in eerste klasse. Grijnzend aan het roer, Louis Tobback, bijgestaan door de nodige enthousiaste matrozen, maar hij bepaalt de koers. Hij kent het schip het best, en hij vaart tenslotte al het langst. Hij houdt nauwlettend in het oog dat het dek ordelijk en proper blijft, dat het alleen bemand wordt met mensen die kunnen roeien, en dat de rest van de vracht benedendeks blijft of overboord gesmeten wordt.

IN DE RAPTE

Research in vlammen op - Enige tijd geleden brak op het industrieterrein in Haasrode een nachtelijke brand uit die een van de gebouwen daar volledig vernielde. In het gebouw huisde de 'Campus Intelligent Mobility', een denktank van de Leuvense hogeschool die onderzoek doet naar 'duurzame en intelligente mobiliteit'. In koor werd gejammerd om de verloren gegane infrastructuur van deze innovatieve instelling, die toch wel nuttig werk leverde. Maar gaat het niet om een zoveelste horde gretige wetenschappers die op zoek zijn naar manieren waarop we het huidige tempo en de huidige vereisten van de industrie zo goed en efficiënt mogelijk kunnen blijven tegemoet komen? En als het even kan met enig toekomstperspectief, dus zonder de aardbol al te snel volledig om zeep te helpen. Een vuurtje lijkt niet ongepast.

Gezocht (en gevonden) 1: Tv-verhuizer - In Kessel-lo ging iemand een elektrozaak op de Diestsesteenweg binnen, nam een televisietoestel uit de toonzaal en liep ermee naar buiten. De uitbaatster zag alles gebeuren en belde de flikken. Zij gingen in de buurt op zoek naar de slimme winkelaar, maar vingen bot.

Uitnodigende reclame - Ze zijn tot een vast bestanddeel van ons leven geworden: de meestal kleurrijke reclameborden- en affiches die ons de nieuwste producten, mode, banktarieven, happiness, beauty en levensmoraal aanprijzen. Ik weet niet hoe het met jou zit maar ik heb niet zelden de goesting gehad, al dat plastic, glas en karton, dat ons vertelt dat ons leven niets anders is dan een of ander product dat goed aan

in de etalage te koop ligt, een keer stukken te slaan. Wel, in Namen hebben mensen op een nacht op een heleboel plaatsen in het stadscentrum deze gedachte in realiteit omgezet. Op bepaalde plekken werd een sticker met de woorden "zone van vrije expressie" achtergelaten.

Gezocht (en gevonden) 2: m/v computertechnici - En dan maar zeggen dat die werklozen niets anders doen dan in hun zetel zitten. In Heverlee werd op een nacht ingebroken in de gebouwen van de VDAB en werden er een zevental computers ontvreemd. Misschien waren deze dieven het wel beu dat ze almaar gecategoriseerd en geficheerd werden in deze rekenmachines. Misschien wouden zij even duidelijk maken dat ze wel degelijk nuttig (nacht)werk hebben gevonden...

Als je in het stadscentrum zo vluchtig de sfeer eens opsnuift zou je kunnen stellen dat Leuven een stad van rijken lijkt. Koopkrachtige shoppers bevolken de netjes aangelegde winkelstraten, pleinen vol met restaurants en brasseries herbergen gegoede dorstige burgers, en meer dan 30.000 studenten lopen als laboratoriumratten van hot naar her op weg naar hun welbetaalde job. Dat is het beeld dat de stad dan ook hoog wil houden. We zijn uitgelaten, niet te luidruchtig, samen, rijk en blij. Maar ook het stadsbestuur beseft dat dit een illusie is, een façade die je kan opblinken en in de schijnwerpers zetten, maar altijd een façade blijft. En dus wordt achter de coulissen stevig doorgewerkt aan meer doortastende maatregelen die Leuven als oase voor de consument en aanlokkelijke haven voor de hogere middenklassen moet beschermen.

Want die geschuwde arme mensen, die zijn er wel. Alleen worden ze in het Leuvense vooral opgestapeld in sociale woonblokken. In de stad zie je ze meestal achter de kassa's van de grootwarenhuizen, als parkingcontroleurs die mee de stadskas spijsen of, beter nog, als stadswachters die mee de taak van de flikken verlichten. Maar ze worden niet allemaal gerecycleerd door tewerkstelling. Sommigen onder hen gaan ook inbreken, op andere manieren stelen, of bedelen. Binnenkort zal er in het centrum dan ook een verbod van kracht gaan die het bedelen verbiedt in de drukste straten en pleinen, en op de stoep voor winkels. En als kers op de taart zullen er in de binnenstad 50 nieuwe bewakingscamera's komen. Want je kan niet zomaar wetten in het leven roepen, je wil natuurlijk de mensen ook dwingen om ze na te leven en ze bestraffen als ze dit vertikken. Meer camera's, hogere boetes, uitgebreidere administratieve sancties (gemeentebetes waarbij het gemeentebestuur de rechter is en waarbij geen

'proces' plaatsvindt), verhoogde politiecontrole, strengere wetten...; de instrumenten waarmee ze mensen in de pas willen doen lopen zijn talrijk. En dat we gaandeweg meer en meer in een openluchtgevangenis leven, daar liggen zij die de touwtjes in handen hebben niet wakker van. Voor hen is het dat waard. Sterker nog, zij vinden dat normaal, en worden hierin gedekt door een horde bezorgde burgers voor wie men niet ver genoeg kan gaan om de orde in deze misselijkmakende oase te bewaren.

Maar wij zijn deze wateren meer dan beu. We willen niet in de pas lopen, varen, zwemmen noch in de pas verzuipen. Wij willen de orde in dit paradijs niet bewaren, zelfs niet als we dan wat kruimels kunnen opvangen en zo de eindjes aan elkaar kunnen knopen. Want zulk paradijs wordt altijd met onze vrijheid betaald. Wordt ons altijd in de strot geramd als het meest heilige doel, de droom die iedereen slapend houdt. En dus, wat kunnen we doen? We kunnen beginnen met de orde te verstoren. De gehoorzaamheid die van ons verwacht wordt aan onze laars te lappen en de boel op stelten te zetten. Want wat ze ons ook vertellen, niemand van ons staat machteloos of ontwapend in de schoenen. De productie- en consumptiewaanzin kan stokken in de wielen krijgen, het afstompende werk kan gestaakt worden, de controleapparatuur gesaboteerd... En misschien kunnen we zo weer ontdekken dat het leven van ons is, het vastgrijpen om niet meer los te laten, en spuwen in het gezicht van diegenen die willen dat we slechts geleefd worden.

Laten we muiten, het schip doen zinken, en op zelfgemaakte vlootjes onze eigen koers bepalen!

AAN DE DEUR VAN DE DEURWAARDERS

Deurwaarders; ook al heeft niet iedereen hen al eens over de vloer gehad, de meesten weten toch van het bestaan van deze bende ingehuurde ellendingen. Diegenen die het tot hun specialiteit hebben gemaakt om in dienst en met de hulp van het gerecht, bij mensen binnen te breken om er dingen mee te nemen als vergoeding voor schulden of onbetaalde boetes. Hier in Leuven bestaat zelfs een lokaal waar deurwaarders hun buit verkopen en de winst vervolgens in eigen zak laten verdwijnen. Aangezien de prijzen er aanzienlijk lager liggen als in andere winkels bestaat het cliënteel er niet bepaald uit de kapitaalkrachtigen onder de bevolking. De deurwaarders gaan dus in naam van de staat of bedrijven bij armen spullen halen om ze dan aan andere armen door te verkopen. Een walgelijke business waarin de hoofdrolspelers al te zacht slapen. Een tijdje geleden is in Brussel een hele groep mensen pamfletten-uitdelend door de straten van Sint-Gillis getrokken, met de uitnodiging om de activiteit van de lijkenpikkers om de hoek te gaan verstoren. Waar na ze dan ook naar een deurwaarderskantoor gingen en de ingang ervan toemetselden. Een graffiti met de woorden: "Geen genade voor de deurwaarders" en affiches werden achtergelaten op de gevel. Zeer tot het genoegen van omstaanders en burens. Een man die toevallig langskwam vertelde lachend dat hij van de deurwaarder in kwestie zelf ook nog heel wat dreigbrieven had liggen. Allen er heen dus! We weten waar ze zitten.

Ontsnaptingen - Midden april waagde een gevangene in de gevangenis van Andenne een ontsnappingspoging door gijzelname van een cipier. Hij geraakte buiten, maar werd spijtig genoeg later door de politie weer gearresteerd. Kort daarop zagen twee gevangenen in de gevangenis van Aarlen hun kans. Zij gijzelden twee cipiers, liepen de gevangenis uit en konden totnogtoe uit de handen van het gerecht blijven. Ondertussen stonden de cipiers op hun kop. In heel wat gevangenissen gingen ze in staking, in andere was er een minimumdienst. Hoe er een gevangenis ook uitziet, of hoe ze ook werkt, ze zal altijd de mensen uitdagen die geen vrede nemen met hun dagen opgesloten door te brengen. Voor hen zit er niet veel anders op. De gevangenis blijvend vernielen of ontsnappen.

Gezocht (en gevonden) 3: m/v etalagist - Op een donderdagnacht werd in de bekende winkel-wandelstraat in Leuven de etalage van een juwelierszaak ingegoooid. Zo kwamen de glanzende juwelen en horloges die normaal slechts voorbestemd zijn voor de rijken voor iedereen voor het grijpen te liggen. Een week voordien werd elders in de stad het uitstalraam van een winkel vernield.

DE SLOOPHAMER EN DE KLOOSTERTUIN

Leuven is stilaan één grote grijze bouwput aan het worden. En hoe onleefbaar het lawaai, het stof en de oneindig lelijke projecten van mijnheer en mevrouw de architect ook mogen wezen, de mensen blijven maar braaf knikken en zeggen: "jaja, schoon hé!" of "'t is toch tenminste niet meer zo leeg gelijk vroeger" of "aja, woningen bouwen, dat is toch een goeie zaak of niet misschien?". Hoe minder men zelf denkt en hoe meer men zegt wat anderen al zeggen, des te beter. Dan kan het zeker niet fout lopen. Het 'wijkcomité Tweewaters' vond dan toch dat het allemaal een beetje ver ging met het graffen bouwenthousiasme van een handvol stadsorks, en stelde met een petitie dan ook de eis dat de kloostertuin van de Montfortanen niet zou wijken voor een paar extra betonblokken in de stad. Op zich een sympathiek idee, ook al getuigt het gebruikte middel van een aardig staaltje braaf burgerschap. Want enkele van de velen bijwerkingen van de staat blijkt extreme afhankelijkheid en zelfstandigheidsverlies te zijn. Zo denken nu velen dat ze voor hun eigen behoeftes en wensen enkel kunnen opkomen door de democratische wegen te bewandelen, langs de bureaucratische molen naar het smeekbankje voor de politici en de kapitaalkrachtigen. Op het einde van de rit liet de ontwikkelaar Ertzberg toch gewoon weten dat het nu veel te laat was voor klachten, en dat de nieuwe toffe buurt ook veel groen zou hebben. Het spreekt natuurlijk voor zich dat hij daarmee een grastapijt en een paar zielige boompjes bedoelde, maar groen is groen. Zolang het yuppie- en nieuwrijkenvirus zich maar ongehinderd kan verspreiden...

Onderstaand stukje werd ons een tijdje geleden toegestuurd

Hoe sociaal zijn die sociale netwerksites nu echt?

Facebook, de "sociale" netwerksite. Sociaal? Uren achter je pc zitten om tegen al je "vrienden" te zeggen wat je gaat doen vandaag, morgen, volgend jaar en de rest van je leven. Dus tegen al je maten, kennissen, ooit geziene mensen zeggen wat je privéleven inhoudt. Die oh zo goede vrienden die je op internet om de 5 min moet zeggen wat je doet in je leven omdat je ze anders toch niet te zien krijgt. Facebook is er voor in contact te blijven met je vrienden? Maar toch ben je te lui om met hen af te spreken? Of ken je ze helemaal niet zo goed en is het maar gemakkelijker om "vriend" te zijn op facebook?

Facebook, al je gegevens op internet zetten zodat iedereen, elk bedrijf, de politie, de staat en zelfs je over over grootvader in shakamaka kan zien wie je bent. Niets is meer geheim, je wil dat iedereen weet wie je bent, met wie je verkeert, waar je naar toe gaat, hoe je er uitziet. Kortom: alles! Facebook maakt dan nog eens massa's geld door jouw gegevens te verkopen aan god weet wie, zodat zij weer geld kunnen verdienen door te weten wat jij wil, wie jij bent, eruit ziet enz.. Weer een gemakkelijke manier om geld uit ons te slaan. De hele wereld draait al om het verkopen, verkopen, geld, nog meer geld, verkopen en nog een beetje geld. Ikke, ikke, een beetje jij, ikke en ikke. Door dan nog eens al je gegevens vrij te geven, kunnen ze nog gemakkelijker weten welke brol jij het liefst koopt, wat je interesses zijn, wat je nodig hebt en waar ze nog geld aan kunnen verdienen.

Facebook past perfect in het plaatje, mooi in het rijtje lopen, niets te verbergen en gewoon doen wat ze je vragen. Als je nu echt je eigen leven wil hebben, je leven met je vrienden, los van wat andere zeggen wat je moet doen; is het dan niet beter je leven te leven met je vrienden en de mensen om je heen, in plaats van achter de pc?

Misschien kan je eens iets doen met je leven? Facebook is een middel om geld te maken. Om te weten te komen wie jij bent en hoe ze jou iets kunnen verkopen. En om je tussen de lijntjes te laten lopen, maar met z'n allen vastgeketend aan een scherm kan dat geen probleem zijn.

Vervang dan facebook nog is door de woorden, twitter, netlog, noxa, myspace en nog 10.000 andere, en je hebt het complete plaatje.

Denk er over na en discussieer met elkaar!

NSV? Weg ermee!

Democratie? Spaar het niet!

Normaal gesproken had midden maart in Leuven de jaarlijkse NSV-betoging plaatsgevonden. Het NSV staat voor 'nationalistische studentenvereniging', een extreem-rechtse studentenorganisatie met een afdeling in zowat elke grote Vlaamse stad. Ook in Leuven kan je ze herkennen aan hun eerder potsierlijke potsen in het zwart-wit-rood, al dan niet boven een dito lint. Hun "vormingsavonden" houden ze meestal in de gebouwen van de universiteit, hun bierfestijnen met bijhorende Vlaamse liederen en racistische loltrapperij gebeurde tot voor kort stevast in 'De Vagant', een café op de vismarkt. Dit etablissement sloot echter recentelijk z'n deuren waardoor de meute vrolijke ariërs nu een ander onderkomen moet zoeken.

Niet weinig politici hebben in hun wilde jaren de rangen van het NSV vervuld. Omgekeerd wordt het NSV voor een deel van hun leden heden ten dage gebruikt als springplank naar de politiek. Naar het echte werk, het aan tafel schuiven met de grote jongens, de grote debatten, de grote ideeën en grote monden. Het NSV, evenals elke andere uitgesproken nationalistische of rechtse organisatie of partij, omarmt het 'underdog-statuu't met een gulzige innigheid. Je kent dat wel. De N-VA heeft er laatst nog een hele verkiezingscampagne rond opgebouwd, en de slag glansrijk thuisgehaald. Het komt erop aan je constant in het rolletje te nestelen van die enkeling op het politieke toneel die de moed heeft om de stand van zaken eens grondig aan te klagen, om over te komen als de enige drager van 'echte' verandering, en dus, uiteraard, als diegene die altijd tegengewerkt zal worden door de gevestigde macht. Zo kan je de harten veroveren van diegenen die de politiek bijna voor die één pot nat beginnen zien die ze is, maar nog net niet de politiek overboord willen gooien en ervan overtuigd zijn dat de boel nog door een ijzeren vaderlandslievende hand gered kan worden.

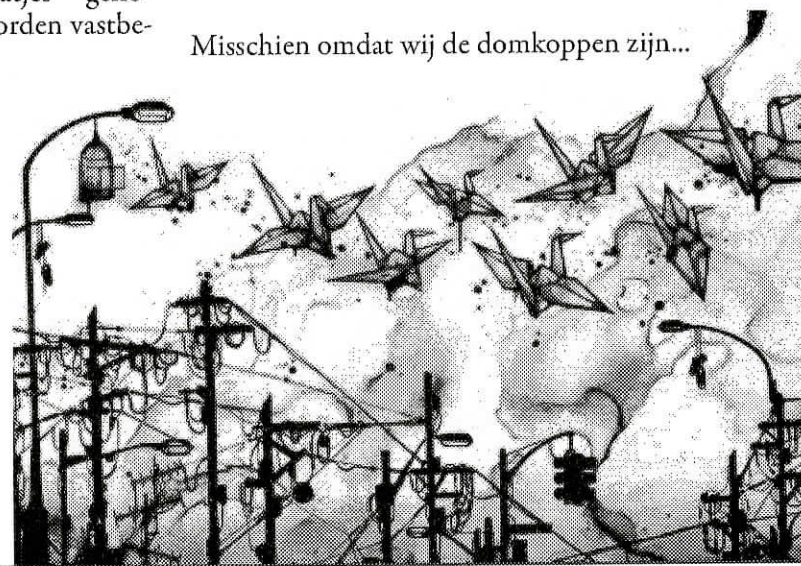
Eerlijk gezegd hebben deze zelfverklaarde buitenbeentjes maar weinig te klagen. De meeste politici, ook aan de beleidsmakende kant van de tafel, vinden het gros van de visie van de rechtse oppositie helemaal geen slecht idee. Daarom gaan ook de beslissingen die in de wetstraat en al die regionale wetstraatjes genomen worden vastbe-

raden die richting uit. 'Een sterk politie-apparaat?' 'Meer vervolging engevangnissen?' 'Een doeltreffende deportatiemachine?' 'Vlaams geld in Vlaamse handen?' 'Bescherming van de grenzen voor de bescherming van de welvaart?' 'Meer en nauwgezetere staatscontrole op alles dat beweegt?' 'Een onverbiddeijkheid tegenover de zogehete parasieten van deze samenleving?' En zo verder en zo voort. Menig rechtse idioot kan op z'n beide oren slapen. Er wordt aan gewerkt...

Maar uiteraard dienen organisaties als het NSV of Vlaams belang bij tijd en wijlen als handige bliksemafleiders. Gezellig samen kunnen we hen dan af en toe de rug toekeren met de gedachte dat wat ze zeggen discriminerend is, niets met vrijheid te maken heeft, totalitair en onderdrukkend is... Terwijl de gezangen van de rest van de politici dit ook allemaal zijn. Alleen hebben zij beseft dat ze de folklore best achter zich laten en een geloofwaardigheid moeten uitstralen van staatsmannen en vrouwen die gewoonweg doen wat nodig is om een systeem in stand te houden, eens te meer in moeilijke tijden. En daar is iedereen, van links naar rechts, het over eens. Het zijn moeilijke tijden, en om ze zonder meer de baas te kunnen moet de controle steeds scherper worden. En dus moet de organisatie van de samenleving steeds totalitairder worden. Logisch.

We hebben het in dit schrijfsel al over heel wat domkoppen gehad. Maar wat met ons? Waarom blijven we eindeloos de geloofwaardigheid van de politiek voeden door alles wat we hebben in haar handen te leggen? Waarom respecteren en eren we diegenen die onze gangen willen uittekenen? Waarom gaan we zo vaak met elkaar om alsof we zelf de grootste beleidsmaker willen zijn? Waarom laten we de maskers van de machthebbers en de alledaagse rottigheid die zij verdedigen overeind? Waarom reiken onze dromen slechts tot aan de grenzen van wat we kennen? Waarom willen we nooit geweten hebben hoe een totaal ander leven zou smaken?

Misschien omdat wij de domkoppen zijn...

EURO...WAT?

Eurocraten, vraag je? Awel, dat is historisch gezien nog een heel jong ras, dat zich in een toch redelijke korte tijdspanne heel snel wist te vermenigvuldigen. De duidelijkste kenmerken bij de mannetjes zijn: een das (mogelijks in verschillende kleuren), een pak of kostuum (meestal in een donkere kleur), dure schoenen, extreem netjes geknipt haar, uitmuntend geschoren. Soms met een badge met een cirkel van blauwe sterretjes erop. Voor de vrouwtjes geldt op zich hetzelfde. Behalve dat ze in plaats van een kostuum en een das misschien eerder een strak zittend pakje met bijhorende rok dragen. Iedereen die deze nieuwe soort graag eens een keer zou willen gaan bekijken, heeft de grootste kans op succes in de buurt van het Europees parlement en de dichtst omliggende straten. Laatst nog ging een hele groep mensen op uitstap in de Brusselse metro om die rijke lelikaards in 't echt bezig te zien, en om hen te tonen wat men denkt van hun pretentie om het leven van anderen te besturen en te beheren.

En zijn mooie das dan, vraag je je misschien af? Wees niet bang, want ook daar bestaat een antwoord op, zoals goed zichtbaar op een muur in een van die metrostations geschreven stond: "Eurocrate, bouffe ta cravatte!"

